

[Søren P. Larsen.]

60 Aar, som hjælpes gennem disse Bestemmelser. Men jeg tror, det vil vise sig at være et Fejlgreb at gaa til en permanent Lovgivning paa dette Omraade, hvor man efter en Lineal skærer fra og siger: Nu overfører vi disse Personer til Aldersrente. Det vil betyde stærkt stigende Udgifter, og det er min Opfattelse, at det vil betyde stærkere stigende Udgifter, end Bemærkningerne i Udvalgets Betænkning giver Udtryk for.

Jeg tror, hverken Tallene paa Personer, ej heller Tallene paa de Beløb, man skønmæssigt regner med en halv Snes Aar frem i Tiden, vil kunne holde. Regeringen har imidlertid villet gennemføre dette Lovforslag og har paa dette som paa andre Omraader haft Lyst til at ændre ikke saa lidt i de sociale Love, der blev gennemført i 1933. Jeg er næsten den eneste, der er tilbage af dem, der staar paa Socialloven af 1933; Flertalspartierne er gaaet for længst, Ministeren er gaaet for længst; jeg skal ikke minde om de stolte Dage, hvor baade den nuværende Socialminister og den forhenværende Socialminister var højt oppe, og hvor man slog i Bordet og sagde: Vis os et eneste Land i denne Verden — og længere kan man jo ikke komme under almindelige Sammenligningsforhold —, der bynder de syge, de gamle, Børnene og de arbejdsløse, de trængende som Helhed, en social Lovgivning; der staar paa Højde med denne Socialreform! Ja, det var i 1933. Det er forældet, højtærede Justitsminister, det er forældet, nu reviderer vi; vi har revideret Arbejdsløshedsloven, vi har revideret Forsorgsloven, og i Dag reviderer vi Aldersrenteloven, og gennem Indenrigsministerens Udigningsforslag er ogsaa hele den indre Opbygning — som mit Parti for Resten har kritiseret stærkt, fordi Virkningerne ikke var tilfredsstillende — blevet revideret, der er egentlig ikke saa forskrækkelig meget tilbage af det oprindelige. (Justitsministeren [Steincke]: Naa ikke?). Justitsministeren smiler til mig. (Justitsministeren [Steincke]: Ja, jeg ler). Ja, det kan jeg godt forstaa, højtærede Justitsminister, for det er ikke andet end til at le ad, dette her; nu skal hele Socialloven trykkes op i en ny Udgave og i en ny Skikkelse, det staar baade i Bemærkningerne og i

Lovforslaget, og saa bliver der ikke saa forskrækkelig meget tilbage. Naar Regeringen paa saa grundig Vis ændrer hele denne Lovgivning paa alle disse Omraader, maa Loven trykkes op i ny Skikkelse og sendes ud omkring — og jeg er ikke uenig med Regeringen i, at dette er nødvendigt, for de Tusinder af Kommunalbestyrelsesmedlemmer, som skal have med Administrationen af Loven at gøre, kan ikke sidde med Loven i den ene Haand og Lapperne med Ændringerne i den anden Haand og holder Styr paa det, det er nødvendigt, at Loven trykkes op. Regeringen har jo Magten til at gøre det, de har gjort det med Arbejdsløshedsloven, de har gjort det med Forsorgsloven, de har gjort det med Indenrigsministerens Udigningslov, og de vil ogsaa gøre det nu ved Aldersrenteloven.

Vi har ikke deltaget i de Ændringer, der er gennemført paa disse Omraader, og derfor bliver Stillingen ogsaa den, at naar den Lov, vi i Dag beskæftiger os med, bliver gennemført, og Socialloven bliver trykt op og udsendt i ny og forandret Skikkelse, saa ophører hele det saglige politiske Medansvar, som Venstre paatog sig i 1933, da vi under en Forhandling med Regeringen paa en Række andre Omraader gik med til at gennemføre Socialreformen.

For mig er det ikke nogen stor Sorg at skulle kvittere det; Loven blev givet, men Administrationen har vi ikke altid været begejstret for. Regeringen har hele Administrationen, nu gennemfører de ogsaa disse Ændringer i Lovgivningen ved Hjælp af det Flertal, de har i begge Ting; saa kan Befolkningen se, hvilket der er Regeringens, og hvilket der er Oppositionens Ansvar.

Det er derfor, jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger her i Dag. Sagen er nemlig den, at den sociale Lovgivning i Dag har et samlet Udgiftsbeløb paa et Sted imellem 250 og maaske 260 eller 270 Mill. Kr. Arbejdsløshedsloven medfører vel en Udgift paa en halv Snes Millioner Kroner, Forsorgsloven et Sted mellem 6 og 10 Mill. Kr., og dertil kommer Aldersrenteloven, som jeg ikke tager i Betænkning at anslaa til at ligge mellem 20 og 30 Mill. Kr., maaske nærmere det sidste end det første Tal, naar først den kommer i Virksomhed. Den sociale Lovgivning vil med andre Ord let komme op paa et Beløb af omkring 300 Mill. Kr.